

11 Απριλίου 2017

Η παράξενη δύναμη της Μεγάλης Εβδομάδας (Μαρία Σιδέρη)

[/ Πεμπτουσία](#)

Η Εβδομάδα των Παθών έχει μια παράξενη δύναμη: ενώ περιγράφει την πορεία ενός Ανθρώπου από τη Χρυσή πύλη των Ιεροσολύμων ως το Γολγοθά κι από εκεί ως τον τάφο, μέσα της χωρά σαν αγκαλιά όλους τους ανθρώπινους χαρακτήρες και όλες τις συμπεριφορές.

Σα κορδέλες ποικιλόχρωμες και διαφορετικής ποιότητας που τυλίγονται γύρω από ένα σταθερό, ακλόνητο στύλο και υφαίνουν το γαϊτανάκι, έτσι και οι μορφές που χορεύουν με δύναμη, οργή, φόβο, πίστη, αγάπη, δειλία, φθόνο ή υπομονή γύρω από τον Άνθρωπο γίνονται ένα γύρω και πάνω Του διατηρώντας την μοναδικότητα της ποιότητας και της απόχρωσης τους.

Η Μεγάλη Βδομάδα δεν είναι μόνο χρόνος. Για την ακρίβεια δεν είναι καν χρόνος: η μεγάλη βδομάδα είναι το πάντα και το παντού πάνω στη γη, είναι η συνάντηση όλων των ανθρώπων με αφορμή και αιτία έναν Άνθρωπο... μέσα της χωρούν ο μαθητής της αγάπης και ο προδότης μαθητής, ο άνδρας που δειλιάζει και η γυναίκα που αποκτά κοινωνική φωνή και υπόσταση. Μέσα της χωρούν ο στρατιωτικός ηγέτης που δε θέλει αίμα αθώου και ο θρησκευτικός ηγέτης που διψά για αίμα αθώου... μέσα της χωρούν η πόρνη που αποκαλύπτει μια ψυχή αρχοντική και ο άρχοντας που αποκαλύπτει μια ψυχή πωρωμένη... μέσα της χωρούν όλοι οι άνθρωποι, χωρούμε όλοι με όσα ελαττώματα και προτερήματα έχει ο καθένας μας, λουλούδια με ή χωρίς αγκάθια που συνθέτουν μια παράξενη ανθοδέσμη - ή ένα στέφανο μαρτυρίου...

Η Εβδομάδα των Παθών δεν είναι μόνο εβδομάδα παθών του Θεανθρώπου, αλλά και εβδομάδα όπου συγκεντρώνονται τα μικρά ή μεγάλα πάθη όλων μας, αδυναμίες και δυνάμεις που στη διάρκεια των «μικρών» καθημερινών εβδομάδων περνούν απαρατήρητες: μέσα σ' αυτές τις μεγάλες επτά ημέρες το μίσος και η αγάπη, η έπαρση και η ταπείνωση, η αχαριστία και η ευγνωμοσύνη, η προδοσία και η πίστη αποκτούν τις αληθινές τους γιγάντιες διαστάσεις, απελευθερωμένες από το περιτύλιγμα των κοινωνικών συμβάσεων που τις κάνει να φαίνονται μικρές.

Κι ακόμα, η Εβδομάδα των Παθών είναι αυτός ο χρονικός χώρος στον οποίο όλοι οι κοινωνικοί τίτλοι καταρρίπτονται ως αυτό που στ' αλήθεια είναι: στην ουσία τους ψεύτικοι. Σ' αυτή την αληθινά Μεγάλη Βδομάδα η κοινωνική ελίτ απογυμνώνεται και ο παρίας παρηγορεί το Θεό και αποσπά τη συγκλονιστική υπόσχεση... η γυναίκα και ο άνδρας αποκτούν ίσους ρόλους και την ελεύθερη επιλογή να τους αποδεχτούν ... η μητέρα υιοθετεί ξένο παιδί και ο μαθητής κάνει μάνα του μια ξένη γυναίκα...

Τη Μεγάλη Βδομάδα η ανθρωπότητα δεν ελέγχεται με κριτήρια τη θέση της στην κοινωνική και οικονομική πυραμίδα, το φύλο και το βαθμό εγγύτητας με τον Κριτή... και το κυριότερο δεν ελέγχεται από τον Κριτή, γιατί ο Κριτής είναι καταδικασμένος και πάσχει: αυτή τη μια βδομάδα η ανθρωπότητα ελέγχεται με μοναδικό κριτήριο τις πράξεις της και μοναδικό κριτή την ίδια της τη συνείδηση που ξαφνικά ξυπνά από το λήθαργο και γίνεται Ερινύα.

Αυτή είναι η παράξενη δύναμη της Μεγάλης Εβδομάδας: ενώ κανένας δεν καταδικάζει τα τέλεια «εγώ» μας, κάθε βήμα του Ανθρώπου προς το Γολγοθά γίνεται μαχαιριά στο τέλειο «εγώ» του καθενός μας... κάθε μοναχικό βήμα του Ανθρώπου προς το «Τέλος» αποκαλύπτει πως ο κόσμος που Εκείνος ευαγγελίζεται είναι άλλος από το δικό μας κόσμο, τον κοινωνικά ορθό μα ανθρώπινα σάπιο...